

2014 február Próza

Beck Tamás: Alvásterápia

Nem akarom, hogy az idegen azt higgye, szándékosan kerülöm a tekintetét; leginkább azért, mert tényleg szándékosan kerülöm a tekintetét. Otthonról hozott örökségem, hogy nem bízom senkiben. A mama is erőszakosnak és rosszindulatúnak bizonyult, pedig életemben először beléje vettem legmélyebb bizalmamat. Mi mást tehettem volna. Ő pillantott meg elsőként meztelenül, főzte a szaros pelenkáimat. Nem volt a mama mindig rossz ember. A tényfeltáró újságírás sem tette volna feltétlenül szörnyeteggé. A probléma azzal kezdődött, hogy Jaruzelski éppen akkor vezette be a rendkívüli állapotot, amikor egy Chalupy nevű lengyel község mellett landolt egy földön kívüli űrhajó, fedélzetén két idegennel. Idegenek voltak, akárcsak a férfi, akinek most kerülöm a tekintetét. Állítólag történt egy harmadik típusú találkozás is, de ez számomra zavaros. Különböző dokumentált eset, bárki utánanézhethet. Szóval a mamát odaküldték, hogy egy magazinnak készítsen az incidensről riportot, sok-sok színes fotóval. De a rendkívüli állapot idején a hatóságok is feszültek voltak Lengyelországban. Ha áltudományról foglalkoztál, amilyen az ufológia, olyan volt, mintha szüntelenül rágógumiznál. Amerikai mészáros. Lázítás. Száz szónak is egy a vége, a mamát lefogta a rendőrség. Az összegyűjtött riportanyagtól még csak-csak megvált volna, de azok a lelketlenek vizsgálati fogságba vetették. Hajnalonként fölverték, vattalámpával világítottak az arcába. A tisztnek fröcsögött a nyála, miközben a mamával üvöltött. Az sem számított, hogy „polszkavengerdvabratanki”. A magyar állam közbelépésének köszönhetően végül hazaengedték a mamát, de alig ismertem rá viszontlátáskor arra a morózus kedélyű nőre, akinek fekete hajába immár ősz szálak vegyültek.

Tessék, az idegen határozott szemkontaktust létesített velem. Az alvásterapeuta rendelőjének várótermében sokan szorongunk, nem értem, miért pont engem szúrt ki magának. Nem vagyok csinosnak mondható, a mama ruhatárát fosztogatom. Az arcom pedig gyűrött a kialvatlanságtól, mint itt egyébként mindenkié. A férfi közeledését már csak azért sem fogadom, mert a terapeuta-hoz nem azért jöttem, hogy újabb élményeket szívjak magamba, ellenkezőleg, ki akarom adni magamból az élményeimet. Otthon összerendeztem a gondolataimat. Nem tudok rögtönözni, kész forgatókönyvvel kell rendelkezniem váratlan kérdések esetére. Ha a doki megtudakolja majd, hogyan kezdődött a problémám, egyetlen szóval válaszolok neki. A depresszióval. A klinikai értelemben búskomor ember szörnyű hétköznapijaiban az esték hoznak némi enyhülést. Ha Dante pokla valóban örökös alkonyat, a depressziósoknak az maga a mennyország. A beteg megnyújtja az estéjét, mint a rétestésztát. Halogatja a lefekvést, találjon rá minél később a gyötrelmes ébredés. Addig-addig halogatja, míg fáradt nem lesz a lefekvés előtti szertartások elvégzéséhez. A reggeli előkészítése, tusolás, fogmosás, imádság, ilyesmikre gondolok. És akkor elköveti a végzetes hibát: bedob egy kávéval. Villámgyorsan végez a teendőivel, aztán lekapcsolja a lámpát, befekszik az ágyába, holott fickándozna még, akár a partra vetett harcsa. A mélytengeri sötétségben ismeretlen állatfajok tenyésznek, az éjszakai szobában elfeledettnek hitt emlékek. Látom a mama eszelős tekintetét, amint az intézetben ordítva a Chalupy-aktát követeli. Rázza az ágyát, mert az ápolók csuklójánál fogva kikötözték, ne tehessen kárt magában. Aztán a temetés. Szerelemgyerek vagyok, nem tudom, ki az apám. De amikor a mama kopor-

sóját leengedték, megpillantottam azt az elegáns úriembert, aki a rokonságtól elkülönülve, egymagában figyelte a jelenetet. Még abban a végtelennek tűnő percben is megdöbbenően ismerősnek találtam markáns vonásait. Aztán a gentleman elpárolgott a temetőből, amíg én a részvétnyilvánításokat fogadtam. Hirtelen ugrott be, honnan ismerem: amikor a pszichiátrián a Szondi-tesztet elvégeztették velem, habozás nélkül az ő arcát választottam ki a fotók közül mint a számomra legrokonszenvesebbet! Megroggyant a térdem, a nagynéném fogott fel. Szerencsére mindenki azt hitte, hogy a gyász ment az idegeimre.

Fáradtságfoltok úszkálnak a szemem előtt, de így is tisztán látom, hogy az idegen férfi már mosolyog rám. Kinyúlt kínai pólót és khaki színű nadrágot visel, utóbbiban kimoshatatlan foltok díszelnek. Az arcán többnapos borosta. Láthatólag született vesztés, mégis beindítja a fantáziám. Na nem abban az értelemben. Kétlem, hogy működne közöttünk bármifajta intim kapcsolat. Az erős egyéniségekhez vagyok szokva, akik rám telepednek. A mama persze maga akart rám telepedni, ezért minden fiúmban riválist sejtett. Ha bemutattam neki egy-egy partneremet, általában pofákat vágott, kellemetlen megjegyzéseket tett. El is kopott mellőlem idővel mindenki. Ez a vesztés azonban alighanem elnyerné a mama tetszését. Az alvásterapeutához is bizonyára a gyengesége hozta el. Úgy döntök, elengedem a pórázról a képzeletem. Kamaszkorában sem lehetett domináns hím, inkább az osztálytársai céltáblája. S egykori kínzói visszajárnak hozzá éjjelente. Megpofozzák, kiborítják az iskolatáskáját, elszedik tőle a zsebpénzét. A terapeuta valószínűleg a gyökerénél ragadta meg a bajt. Beszélgetéseik során igyekezett önbizalommal feltölteni páciensét. Minden éjjel egy-egy apró lépés előre. Először csak visszafórázik gyötrőinek. Egyre hangosabban, egyre határozottabban. Nem adja nekik a nála lévő lövét. Aztán eljön az éjszaka, amikor ütnie kell. Nehezen megy, de nincs mese. Álmában nem érzi az őt érő ütések nyomán keletkező fájdalmat. Ez a legyőzhetetlenség nimbuszát kölcsönzi neki. Ahogy elnézem reménykedő tekintetét, mely az enyémet keresi, tegnap éjjel végre megfutamíthatta támadóit. Ébredés után megivott egy sört ünneplésképpen, rágyújtott, a balkon korlátjára könyökölt, s amint végignézett a világon, életében először férfinak érezte magát. Most be fog menni a dokihoz; határozott kézfogás kíséretében megköszöni a segítségét, s hangot ad annak a meggyőződésének, miszerint az alvás a legnagyobb misztérium.

Hirtelen a szám elé kapom a kezem, mert amikor idáig érek gondolatban, kibukik belőlem a nevetés. Az idegen férfi arca felragyog; úgy látszik, bátorításként értékeli reakciómat. Már mocnanna, hogy felkeljen a székről, és hozzám imbolyogjon, már végigfut az agyamon, a mama vajon mit szólna hozzá, ha ezt a férfit hazavinném, de szerencsére pontosan ekkor, ebben a pillanatban nyílik a rendelő ajtaja, s az asszisztensnő kissé elnyújtva a nevemet kiáltja.

Kapcsolódó írások:

1. **Beck Tamás: Idegen az idegem** Ha az embert ágyhoz köti a sorsa, s elveszíti azt...
2. **Beck Tamás: Tengerimalac; Kórtermi csendélet** Lakásomban természetes ellensége nincsen. Most kizárólag engem imád, de ha...
3. **Beck Tamás: A másik világ; Hír** Csak egyetlen füves cigit szívtam el, mégis úgy rajzoltak elő...
4. **Beck Tamás: Sötétben; Mintha önnön tudata alá; Elmaradt vallomás** Éjjelente a sötétben a férje arcát simogatja; járomcsontját úgy nyomkodja,...
5. **Beck Tamás: 36; Utolsó utazás; Hanyatlás** A szíve vitte el, akár egy idegenvezető. Odaát az üdvtörténet...

Cimkék: Beck Tamás